

[Peter Brixtofte]

kalder den tredje verden. Det er faktisk sådan, at en stigende andel af verdens befolkning bor i den del af verden, der er præget af en forfærdelig lav levestandard. I dag må det skønnes at kun ca. 1 ud af 4 verdensborgere bor i den industrialiserede verden, og det er inklusive Østeuropa og Sovjetunionen, mens 3 ud af 4 bor i udviklingslandene. I fremtiden bliver fordelingen endnu mere skæv.

Den britiske forfatter Aldous Huxley udgav i 1932 fremtidsvisionen »Fagre Nye Verden«, der giver et fremragende, men samtidig skræmmende billede af et fremtidssamfund. Herunder beskrev han, at verden blev delt i to dele, et rigt samfund og et egentligt reservat, hvor de underudviklede folk boede. Bliver det sådan i fremtiden, eller evner vi at skabe forudsætninger for demokrati og økonomisk vækst også i denne del af verden? Denne udfordring må vi ikke glemme midt i jubelen over udviklingen i vor egen verdensdel. Vi skal fortsat yde vort økonomiske bidrag til udvikling i den tredje verden.

Men regeringen lægger op til en drøftelse af, om støtten i højere grad end hidtil skal ydes som bilateral frem for multilateral støtte. Venstre vil opfordre til, at partierne ikke blot som en refleks afviser denne tankegang. Det bør indgå i overvejelserne, at det nok er lettere at opnå folkelig baggrund til denne støtte, hvis den ydes mere målrettet, med et mindre element af internationalt bureaukrati og på en måde, der forudsætter mere direkte deltagelse af danske arbejdspladser. Det er vigtigt, at vi får gang i vor del af verden; under alle omstændigheder vil det give os øgede muligheder for også at yde støtte til resten af verden.

De senere års dramatiske politiske udvikling har naturligvis ændret den sikkerhedspolitiske situation. Det har bl.a. ført til, at den amerikanske præsident, George Bush, er gået i spidsen for en positiv militær nedrustning. Lad os håbe, at Sovjetunionen snart følger dette initiativ op. I Danmark kan vi glæde os over, at NATO siden 1949 har løst sin opgave som en forsvarsalliance. NATO's opgaver bliver anderledes i fremtiden, men Iraks Saddam Hussein og det mislykkede kup i Sovjetunionen har dog understreget nødvendigheden af, at alliancen fortsætter.

I lyset af de vigtige begivenheder, som verden har været præget af i de senere år, synes

vore egne hjemlige problemer en gang imellem lidt små. Men problemerne er såmænd store nok for den, der har været arbejdsløs i mange år, og som føler, at ingen har brug for ham eller hende. Og det kan måske være svært at glæde sig over, at balterne har fået deres selvstændighed, hvis man selv er gammel og syg og hverken får hjælp fra kommunen eller fra familien.

Men problemerne burde ikke være så store, at vi ikke i Folketinget var i stand til at løse dem. Vi kan naturligvis ikke gøre alle lykkelige, raske og tilfredse, men vi kan gøre noget aktivt for at sikre flest muligt rammerne for en tilværelse med udfordringer og valgmuligheder. Kunne vi dog ikke her i Folketinget blive inspireret af historiens vingesus i udlandet til at finde sammen i et samarbejde om at løse de opgaver, som borgerne med rette forventer at vi løser?

Der er to opgaver, som Venstre vil fremhæve. For det første er der indsatsen for flere arbejdspladser, for det andet er der behovet for nytænkning og modernisering af den offentlige sektor, der kan give borgerne bedre service, flere valgmuligheder og et lavere skattetryk.

Der er ingen tvivl om, at arbejdsløsheden i Danmark er alt for stor – det officielle tal er over 300.000 og kan vokse yderligere. Dertil kommer, at flere og flere trækker sig ud af arbejdsmarkedet til førtidspension og efterløn. Som eksempel kan jeg nævne, at det forventes, at der i 1992 bliver 21.000 nye danskere, der får tilkendt førtidspension. Det svarer til, at næsten en tredjedel af en generation ender på førtidspension, og allerværst: Der er også mange yngre mennesker, der erklæres for uegnede til arbejdsmarkedet.

Desværre stiger andelen af danskere i den erhvervsaktive alder, der står uden for arbejdsmarkedet. Det er ikke en sund udvikling og kan give store konflikter i samfundet på længere sigt. I den forbindelse er det vigtigt, at kommunerne fra den 1. januar får et større medansvar og en større medindflydelse inden for førtidspensionsområdet. Det er Venstres håb, at kommunerne er i stand til at sikre, at flere forbliver erhvervsaktive frem for at gå på førtidspension.

Regeringen har fremlagt en plan med mange gode initiativer, der forventes at give 100.000 arbejdspladser i løbet af 5 år. Lad os håbe, at denne plan med de ændringer, der skal til for